NELU și COCA

de ANCUȚA MAICAN

— Știi povestea cu cocoșul roșu ? — îl întrebă Cocuța pe Nelu.

— Cum să nu... sare Nelu. — O știu.

— Nu se zice „cum să nu, o știu" — spuse Coca.

— Păi, știu povestea — răspunde Nelu.

— Nu se zice „păi, știu povestea", râde Coca, ghemuită în fundul divanului.

— Ia, lasă-mă în pace, zice Nelu îmbufnat.

— Nu se zice „ia lasă-mă în pace" îl necăjește mai departe, triumfătoare, Coca.

— Dacă ești tu așa deșteaptă, atunci spune tu, domnișoară. Știi povestea cu cocoșul roșu ?

— De sigur că o știu, băiete. E „povestea cu cocoșul roșu" !

Amândoi râd. S'au și împăcat. Nu ține nici o ceartă multă vreme la ei.

Nelu e cu doi ani mai mic decât Coca. Și să vedeți potriveală : s'au născut în aceiași lună și în aceiași zi. Decâte ori pleacă deacasă, mama — îl lasă pe Nelu în grija Cocuței.

— Trebue să ai grijă de el și să nu vă certați — le spune mama. — Voi veți fi cei mai buni frați din lume, pentrucă v'ați născut în aceiași zi. Coca să spună povești. Când mă întorc, vă aduc halva. Aici e laptele și pâinea voastră.

Copiii rămân zilnic singuri acasă. Neluțu, gras și rotund ca un bursuc, se ține în tot locul de fusta Cocăi, care știe o mulțime de povești frumoase.

— Spune-mi, Coca, o poveste — o roagă Nelu făcând „botișor". — Zău, te rog mult.

— Prea ți-am spus multe, se alintă Coca. Mereu ți-am spus și tot nu te saturi. Nici nu mai știu pe care să ți-o spun.

— Spune-mi Cocuța, zău te rog. Tu știi multe. Numai să vrei și gata găsești una. Nu mi-ai spus tu că ai un sac pe care nu-l poate vedea nimeni și că e plin de povești ? Haide spune-mi una: spune-mi despre capra cu trei iezi. Cum era capra cu trei iezi?

— Cum să fie ? Ți-am spus povestea asta de câteva ori. Purta o fustă largă și pantofi și avea în mână un coș...

— Un coș sau o traistă ? întrebă Nelu — Parcă mi-ai spus că avea o traistă cu găuri multe, multe, ca a mamei...

— Da, am uitat. Avea o traistă. Și mergea să aducă mâncare celor trei iezi.

— Și mama s'a dus să ne aducă de mâncare, se bucură Nelu. Are și mama o traistă. Nu-i așa, parcă e capra cu trei iezi din poveste... Iezilor le aducea mama lor halva ?

— ...Iezii nu mănâncă halva. Ei mănâncă iarbă. Și mama nu seamănă cu o capră. Mama e frumoasă și capra are păr pe obraz.

— Bine, dar capra din poveste era frumoasă — o apără Nelu cu îndârjire. — ...N'ai zis tu că purta fustă și pantofi ! Ce, tu ai văzut capre cu fuste și pantofi și cu traiste? Mama seamănă cu capra din poveste!

— Bine, fie — spuse în cele din urmă Coca. Poate că ai și tu odată dreptate.

— Și uite, am fi și noi ca cei trei iezi. Numai că Ticu e la școală... „Trei iezi cucueți, mamii ușa descuieți..."

Copiii tac. Se uită pe geam afară și se gândesc la soarta tristă a celor trei iezi neasculători.

— ... Oare capra tot la slujbă pleca, de-i lăsa pe iezi singuri ? — întrebă Nelu într'un târziu... O fi avut și ea serviciu ca mama ?

— Poate că da, judecă Coca cu seriozitate. Altfel, de unde ar fi luat bani pentru lapte și sare ? Și din ce ar fi cumpărat material să facă haine iezilor? Și pâine?

— Ce mult aș vrea s'o întâlnesc la brutărie, într'o zi, pe capra din poveste — zice Nelu. O fi așa de tristă că lupul i-a mâncat iezii ? Aș ruga-o pe mama să o cheme la noi ; numai dacă ar ști unde să o găsească...

Nelu a pus capul pe brațe și se gândește la capra cu fustă și cu pantofi.

. . . . . .

Uite-o că este la ușă. Are o traistă în mână și seamănă cu mama.

— Să fiți cuminți, le spune capra, Cocuței și lui Neluțu. — Să nu deschideți dacă vine lupul.

— Nu ! Nu deschidem — răspunde Neluțu, viteaz. Știu ce au pățit iezii dumitale, mi-a spus Coca